

Ímé az Istennek ama Báránya!

Semmi sem hasonlít Jézushoz

Á

Az Egyesült Államok egykori elnöke, Bill Clinton, megkérdezte Nelson Mandelát, hogy hogyan tudott megbocsátani annak az embernek, aki 27 évre bebörtönözte őt. Mandela válasza Á-gy hangzott: "Ha nem bocsátottam volna meg neki, máig most is a foglyuk lennék." (Ez a kijelentés Bill Clinton 2002 augusztusában, Nigériában tett látogatásakor hangzott el.)

Ez megpecsételte döntésem: Mandela hivatalosan is felkérte a példaképeim listájára. Ott a helye. Hiszen nekem minden erőfeszítésemre szákságem volt ahhoz, hogy a gyülekezetem egyik tagjának megbocsátsak azért, mert legnemesebb szándékaimat rossz szímben tette fel; most pedig itt ez a férfi, aki megbocsátott azoknak, akik az ölelére tértek, akik hamis vádakkal igyekeztek meghurcolni őt és népét.

A magasztos lelki eszmékkel bíró emberek mindig megihlettek másokat. Motiválnak bennünket, előre visznek, segítenek, az olyannyira vágyott magaslatokra emelik tekintetünket, és példát adnak arra, hogy elérjük, amit ők, vagy még magasabbra térkedjünk - ha merünk. Személyesen számomra olyan tábletet nyújtanak, amiért érdemes élni.

Keresztelő
Jánost nem más, mint maga Jézus nevezte kiemelkedő egyéniségnek. Jézus elismerő szavai, amelyeket Jánosról mondott, olyan erőteljesek, hogy ölelést valóban érdemes figyelemmel követni. "Az asszonyoktól szállakított nem támadott nagyobb keresztelő Jánosnál." (Mt 11:11) Érdekes azonban, hogy annak alapján, amit a Biblia az öleléstől elmond, nem valószínű, hogy ma meghávnák az ENSZ döntéshozók, ölelést, vagy bármely ország elnökének a szomszédjában lakhatna. Jézus tehát szavaival nemcsak elismeri Jánost, hanem gyakorlatilag le is rombolja a nagyságnak azt a definícióját, amit a modern ember szinte tudat alatt elfogad.

Egy pap
fiaként, Keresztelő János kedveléssel rendelkező ember volt már születésétől kezdve. Az ölelést semmilyen viszontagsága nem tudta őt eltéríteni attól az úsványtól, amit a Gondviselés jelölt ki számára. Céljait semmi sem tudta eltéríteni. Távol maradt a városi öleléstől, Á-gy készségesen is biztosította azt, hogy a bűnt mindig visszatartásnak találja. Általános és öleléstől egyszerűságról tanoskodott: idegen volt tőle a bászkeség minden formája. Néhány kijelentése bepillantást enged számunkra rendkívül erős jellemre.

Á

Kicsoda intett meg titeket, hogy... megmeneküljétek?

A farizeusok

nagy hatalommal rendelkeztek. Minden zsidót gyermekétől fogva arra tanították, hogy tisztelje őket. Szentségük tettetett voltának felismeréséhez a Szentlélek megvilágosította munkájára volt szükség. Velük szembeállítani azt jelentette, hogy az illető saját hitelességet teszi kockára, s azt, hogy valaha is befolyása legyen a zsidó nép körében. Még Jézus tanítványai is tartottak attól, hogy a Mester kiesik a farizeusok kegyeiből. (Lásd: Mt 15:12) János azonban kiállt ellenük.

János

szolgálatát erőskönte, és sokan megérték a zsidók közül. Egy ideig nagyobb volt a befolyása, mint az ország vezetőinek, és ezt látva, a farizeusok és sadduceusok megpróbálták Jánost. Késztelen, tábbféle okuk volt erre, de tábbakat nem a megértés vágya motiválta. Inkább az a valószínűbb, hogy Keresztelő János hatalmas befolyásból szerettek volna hasznot húzni, amikor engedték, hogy megkeresztelje őket. Talán úgy vették, rangjuk majd hatást gyakorol Jánosra.

Jánost azonban

mindez hidegen hagyta. Őt nem lehetett sem becsapni, sem megfélemlíteni. Semmilyen hajlandóságot nem mutatott arra, hogy a kedvében járjon, vagy elnyerje az emberek tiszteletét azzal, hogy megkeresztel ilyen ézszelemi nagyságokat". Ő Isten szavát szalta - mit sem törődve a kivetkezményekkel: "Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragját megmeneküljétek?" (Mt 3:7)

"Annak névkednie kell"

János

missziójának sikerét leginkább tanítványainak száma bizonyította. Őket feladni bizonyára keserű próbába lehetett. János azonban bizonyította, hogy nem innmaga magasztalásért. Amikor tanítványai látták, hogy Jézus elkezdte leartni a babákat", azt akarták, hogy János tegyen valamit ez ellen. János azonban a kitűzött jutalomra pontosan figyelmeztet. Ő az Eljövendőt hirdette, és most, hogy lassan háttérbe kellett vonulnia, készségesen megtette ezt is. "Annak névkednie kell, nekem pedig alább szállanom." (Jn 3:30)

Á

"Te vagy az?"

A bűntudatomban

tudtam, hogy az elmúlt időszak alatt milyen kegyetlenül meggyengültem. Minden sportoló tudja, milyen kellemetlenül érezhetem magam egy versenyen, mozgás nélkül. Addig a természetben voltam, ahol a természet maga segít, most mozgás nélkül, egy földalatti életben kellett, hogy éljek, hetekig.

Megszégyenültem

Észrevéve, hogy ott voltam, hogy lássam a jövőt, vagy szenvedésnek okát, és rádajszol meg a démonok sugallatait is szenvedtem. Jánosnak ez volt a végső próbatétele. "Érted-e vagy-e az, aki eljött, vagy mirt jött?" (Mt 11:3)

A tény, hogy

ilyen körülményekkel küzdök Ahhoz, Akiről Ő maga hirdette, hogy a Messiás, sokat eljött arra, micsoda nyomás nehezedett János lelkeire. Am - miután meghallotta János válaszára -, meg ebben a szorongó próbatételben is megerősítette magát. Készen volt lenni vagy meghalni a szeretett Ágyáért. (Lásd: János Élete, 175-176. oldal) Halálig tartás húsgégbátor-társul szolgál mindazoknak, akik mártír-ként szenvednek hitükért. János Árfelidőzése szíjazadokon Ájt fányesen ragyog.

Á

A páratlan János

A János

Életével kapcsolatos legcsodálatosabb dolgot (és mindazok életére vonatkozik ez, akik példaképeim között szerepelnek) Ellen G. White fogalmazza meg: "A föld legnemesebb nagyjában megnyilvánuló kiváltságok Őt tárták vissza. Jézus tisztasága és jászakarata segítőkészsége; Mázses hite, szeládsége és trelme; Elizeus Állhatatossága; Dániel nemes feddhetetlensége és szilárdasága; Pál apostol buzgósága és Árfelidőzése. A felsorolt férfiakban megnyilatkozott szellemi és lelki erő, és rajtuk kívül mindazok, akik e földön éltek -, csak az Ő dicsőségének halvány visszfényei voltak. Őbenne találják meg a teljes életet." (Előtte az Élet, 71. oldal)

Ha a földön

Élet legbátrabb, legerősebb és legnagyobb emberek is csak halványan tárták az Ő jellemét, akkor kicsoda János? Valóban megismerhetem-e Őt? Teljesen megismerhetem Őt? Ezek a kérdések komolyan nyomasztanak engem, de egy dolog biztos: szavakkal nem igazán tudjuk kifejezni, kicsoda is János. Bár a tanítványok háromra írták a jövőt, megismerem-e Őt? János ezt mondta nekik: "Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok." (Jn 16:12)

Nem csoda. Mi

márdon is érthető volt meg három rövid év alatt mindazt, amit a Mester a szemünk láttára tett, és félévek hallatására mondott?

Azt hiszem, ez

a helyzet velünk is. Az ima, életnek tanulmányozása és egy élet tapasztalata által fogunk közel kerülni Öhöz. Békességünk lesz, mert a mennyi legközelebb be. Az élet sok zavaros tényezője és problémája jelentéktelenebbé, és könnyebben elviselhetőbbé válik. De tekintet nélkül arra, mennyit tanulunk, még mindig több, sokkal több felfedezni való marad. Ahogyan a tudósok is egy kicsit többet megtudnak a Napról, amikor a teljes napfogyatkozás elrejtí fonye legjavát, ugyanógy mi is kicsit többet megtudhatunk az Igazságig Napjáról a földi nagyságok életé alapján.

Könyvek

gyűlnek a szemembe, amint elképzelem Luther Márton, ahogyan ott áll egyedül a német fejedelemségek előtt, és bátran kijelenti: "Lelkiismeretem Isten Szavának foglya." (Lásd: A nagy közdelem, 146. oldal)

Am megdöbbent a gondolat, hogy ez a jellemző, ami itt megmutatkozik, Krisztus ragyogó dicsőségének csak egy halvány sugara.

Nos, mi,

halandós lények főlünk Rej tekinteni. Csodálatos márdon azonban Ő éppen erre biztat bennünket. Az Ige megá-gári, hogy mi, akik "fedetlen arccal" szemléljük majd az Őr dicsőségét, "ugyanazon

Ábrázatra elvöltozunk, dicsőségől dicsőségre". (2Kor 3:18)

Értékes élmény! Áme, a Bírny!

Á

Martin Mato